

[Anton Christensen.]

faa et tilstrækkeligt Antal haandværksuddannede unge Mennesker. Nu er Forholdet det, at det, man gennem Lærlingeloven har opnaaet, er en haardt tiltrængt Beskyttelse af de unge Mennesker mod den Udnyttelse, de var udsat for før Lærlingeloven. En hel Del Fag har i høj Grad været ude for Ting, som var ganske ødelæggende for dem. I et Fag som Bagerfaget viser det sig, at ca. 60 pCt. af de Bagere, som fik udlært, overhovedet aldrig fik Lov til som Svende at arbejde ved Faget, Faget havde ikke Brug for dem. Vi kender godt den Form, man brugte dengang, at de smaa Bagermestre tog en Lærling ind, og saa snart han var udlært og blev Svend, tog man en ny ind, der var ingen Muligheder for de nye Svende. Nu har vi opnaaet det, at de, der ofrer fire Aar af deres Ungdom paa at være i Lære, ogsaa har en vis Garanti for at have lært et Fag, naar de er færdige, og at der maaske er lidt bedre Arbejdsmuligheder for dem, naar Læretiden er forbi, og det skal man ikke være ked af. Naar man saa yderligere kan se, at Lærlingenes Antal ikke aftager, er der visse Ting, der tyder paa, at Mestrene endnu kan se en Fordel ved at uddanne Lærlinge, og det tror jeg gælder den Dag i Dag.

Man har, ikke saa meget her, men forhen talt meget om Loven om Forbud mod Overarbejde, og det saa næsten ud til, at ikke blot Arbejdsgiverne, men ogsaa en Del af Arbejderne nærmest vilde gøre Forsøg paa at sabotere Loven. Man kan dog i Dag konstatere, at Arbejderne i alt væsentligt er tilfredse med Loven og Lovens Virkninger. Efter at man har set Loven praktiseret, er det saadan ude omkring paa Arbejdspladserne, at man nu aldrig nogen Sinde hører Arbejderne kritisere Loven mere. Det maa ogsaa være en Tilfredsstillelse at faa at vide, saaledes som det oplystes i de seneste Dage, at Loven har givet Arbejde til ca. 1 600 Mand, og ved Siden af har den saa givet forlænget Arbejde til en hel Masse Mennesker og ved Afløsning under andre Forhold Arbejde til en hel Del andre.

I denne Forbindelse kan jeg ikke lade være med at nævne, at man træffer undertiden ude i Kommunerne Sogneraad og Sogneraadsherrer, som gør Forsøg paa at sabotere Loven om Forbud mod Overarbejde. Det er ofte saadan, at naar en Kommune skal paatage sig et eller andet Stykke Arbejde, saa kan man ikke forliges med den Tanke, at Arbejdstiden er paa 8 Timer, saa vil man gerne fortolke Loven paa den

Maade, at Loven gælder ikke for Kommunerne. Vi har haft et nærliggende Eksempel i en nordjysk Kommune, Sindal Kommune, hvor Sogneraadsherrinden vilde diktere en Arbejdstid paa 10 Timer, og vi har ogsaa læst i Dagspressen, hvordan det gik, hvordan han blev idømt en Bøde paa 100 Kr. eller, hvis han ikke kunde betale, Hæfte i 10 Dage. Det skulde efter denne Dom være oplyst over for alle Kommunalbestyrelsesmedlemmer og Sogneraadsherrer Landet over, at Loven ogsaa er skrevet for Sogneraadene, og at Loven ogsaa gælder for det Overarbejde, der udføres dér. Jeg tror, at det vil have en gavnlig Virkning for mange Forhold, hvis man kunde faa fastslaaet, at den normale Arbejdstid er ikke 10, men 8 Timer, og at man ikke kan spise Arbejderne af med at sige til dem: Vi har ikke Raad til at give jer mere end 50 Øre i Timen, men saa kan I faa Lov til at arbejde et Par Timer mere, saa I kan tjene 5 Kr., det er jo en god Løn.

Naar man i Forbindelse med Arbejdsløshedsspørgsmaalet taler om Landbrugskrisen og Landbrugskrisens Virkninger — og det er jo ikke ret lang Tid siden, vi netop herfra hørte en Skildring af, hvor sort det saa ud —, kan man ikke som gammel Fagforeningsmand og som Arbejderrepræsentant blive fri for at drage en Sammenligning mellem de Forhold, hvorunder Landbruget lever, og de Forhold, som Arbejderne har, og man kan heller ikke lade være at se paa, at hvis man inden for Landbruget og Landbrugets Organisationer havde været besjælet af den samme Solidaritetsfølelse, det samme Sammenhold som Arbejderne, vil der ingen Tvivl være om, at der kunde have været gjort en hel Del. Naar man ved, at i 1937 blev der indbetalt til Arbejdsløhedskasserne af organiserede Arbejdere ca. 40 Mill. Kr. til Hjælp for dem i Arbejdsløsheden, kan man ikke frigøre sig for den Tanke, at hvis den samme Solidaritetsaand havde raadet i Landbruget, vilde det have været muligt for dem, der staa inden for Landbruget, at give en Skærv til dem, der i Dag er ringere stillede, og det er mit Haab, at man i den kommende Tid ved Hjælp af de bestaaende Organisationer vil finde en Form, hvorunder man kan oparbejde en Kasse, saaledes at Landbruget, naar det engang kommer ud i Forhold, som gør, at dets Indtægter svigter, kan faa en Smule Understøttelse.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Prieme har Ordet for en kort Bemærkning.